

PHOTO

ทดลองอ่าน
ความลับในภาพถ่าย

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Kinsang เขียน
Toi ภาพ

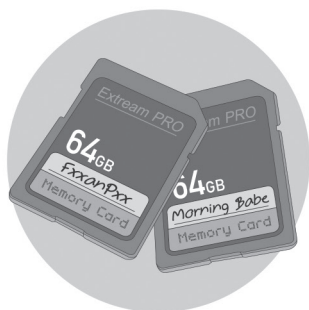

PHOTO (X)
ความลับในภาพถ่าย

P H O T O (X) ความลับในภาพถ่าย

Kinsang เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2301-3

ภาพปก Toi

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ยิ่งพยายามปกปิดอาจจะเป็นการเปิดเผย

ดูเหมือน 'เพ้นท์' กำลังเผชิญหน้ากับเรื่องทำนองนี้อยู่ เมื่อรู้ว่าโฟโต้บุ๊กภาพหวีที่อยู่บนโต๊ะข้างเตียงเป็นของเพื่อนร่วมห้องจอมกวนประสาทอย่าง 'ทัฟ' เพ้นท์ก็แทบจะสติแตกทันที เพราะนายแบบ Nude Art ในหนังสือรวมภาพนั้นคือตัวเพ้นท์เอง... ความหวาดระแวงและความพยายามที่จะเก็บซ่อนความลับว่าตนคือนายแบบคนนั้นกลับกลายเป็นการแสดงพิรุณมัดตัวเพ้นท์ไว้เสียนี้ จากเดิมที่ทัฟก็แอบระแคะระคายอยู่แล้วเพราะนายแบบตัวผอมบางในภาพช่างคล้ายคลึงกับรูปร่างรูมเมตของเขาเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็นต้นคอขาว ขาเรียวยาว หุ่นสโอดสะองทั้งหมดนั้นไม่ต่างอะไรกับร่างกายของเพ้นท์ที่เขาคุ้นเคย (?) เลยสักนิด และยิ่งเพ้นท์พยายามปกปิด ก็ยิ่งเป็นการเปิดเผยให้ทัฟได้รู้ความลับที่ซ่อนไว้มานาน เกมแมวยักษ์ไล่จับหนูตัวน้อยจึงเริ่มขึ้น เพ้นท์จะรอดพ้นการจับกุมของทัฟไปได้หรือไม่ รีบตามไปสอดส่องในห้องนอนของพวกเขากันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

Photo (1)

"โอเค สวย"

สิ้นเสียงร่างผอมบางที่มีเพียงอินเทอร์เน็ตตัวเดียวอยู่บนร่างกายก็คิดว่า เสือขีดสีขาวตัวโคร่งที่วางอยู่บนเตียงมาคลุมตัว ก่อนเดินไปหาเพื่อนสนิท ที่ควบตำแหน่งตากล้องประจำตัว เพื่อตรวจสอบว่างานของวันนี้สวยจริง อย่างที่เพื่อนว่าหรือเปล่า

"เดี๋ยวกูแต่งรูปเสร็จจะส่งให้มึงเลือกอีกที" เอฟบอก เขาเปิดรูปที่เพิ่งถ่าย ให้เพื่อนดู แต่ละรูปสวยและน่าดึงดูด ไม่ทำให้ผิดหวังเหมือนเคย

"มึงว่ากูผอมไปมั้ยะ"

"ไม่นะ หุ่นแบบนี้กำลังดี ไม่ผอมไป ดูนุ่มนิมน่าสัมผัส"

"มึงน้ำหนักขึ้นทุกวันเลยนะเอฟ"

"อย่างมึงนี่กูเห็นบ่อยจนเบื่อแล้ว รอดอดหมดเมื่อไรคงตื่นตาตื่นใจกว่านี้"

"ไอเอฟ"

"ก็ล้อเล่นมัยเล่า ไปใส่เสื้อผ้าไป เดี่ยวกูออกไปส่ง"

แฟนท่มองค้อนใส่เพื่อนสนิทตัวเองหนึ่งที่ ก่อนเดินหลบไปหยิบ ชุดนักศึกษาที่ถอดกองอยู่มุมห้องมาใส่ลวกๆ เสร็จแล้วก็สวยพากระเป๋าดูตามเอฟออกจากห้อง

ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่หอของเอฟ มันคือสถานที่ทำงานแบบส่วนตัว 'งาน' ที่มีจุดเริ่มต้นจากการแกล้งเล่นกันสนุกๆ จนเลยเถิด กลายเป็นสิ่งที่พวกเขา

ได้รับคำตอบแทนเป็นมัดเงินที่มากพอให้เป็นค่าขนมได้หลายเดือน เพราะถ้าหากวันนั้นเอฟไม่แอบถ่ายรูปพื้นที่ตอนหลังแล้วไปเปิดแอด์ทวิตเตอร์สำหรับลงรูปเรื่องก็คงไม่เกิด และเรื่องมันจะไม่บานปลายขนาดนี้ถ้ารูปที่ลงเป็นรูปคนหลังธรรมดา ไม่ใช่รูปเปลือยท่อนบนเผยแพร่ร่างกับผิวขาวนํ้ามองของเพื่อนสนิทตัวเอง

"เออมีง คุณวิชัยบอกว่าจัดส่งไฟโต้บู้กหมดแล้วนะ ถ้าพวกเราสนใจเขาจะทำเล่มสองต่อ"

"กว่าจะได้เล่มหนึ่งเราถ่ายเล่นกันเกือบปีเลยนะ ถ้าจะทำเล่มสองคงอีกนานกว่ารูปจะเยอะพอให้ออกเล่มได้"

จากการถ่ายรูปเพื่อนตอนไปแบบเล่นๆ สะสมนานวันเข้า มีคนชื่นชมเยอะขึ้น คนที่สนใจอยากเก็บภาพเหล่านั้นไว้ก็มากขึ้นตาม จนกระทั่งมีผู้ใหญ่ใจดีเข้ามายื่นข้อเสนอจะจัดทำไฟโต้บู้กให้ซึ่งพวกเขาก็ตอบตกลงเมื่อเห็นว่าข้อเสนอน่าสนใจ และทุกอย่างก็ออกมาเรียบร้อยดี แถมได้เงินค่าขนมอีกหลายบาท

"ไมมีง คุณวิชัยบอกว่าถ้าสนใจจะมีทีมงานให้ ถ่ายเป็นจริงเป็นจังเลย"

"แบบนี้ก็ได้ดิอะ"

"ว่าแล้วมีงต้องพูดแบบนี้"

"ถ้ามีคนเข้ามาเพิ่มก็รู้กันหมดดีกว่าเป็นใคร"

"ก็นะ" เอฟไหวไหล่ ทุกรูปที่ถ่ายไม่เห็นหน้าเพื่อนสนิทสักรูป เขาถ่ายให้เห็นแค่หุ่น รูปแรกที่ลงเพื่อแกล้งก็เห็นแค่ช่วงเอวเลยไม่ได้ทะเลาะกันจนบานปลาย คุณกันไปจ้อกันมากลักลับกลายเป็นเรื่องสนุกกันเสียอย่างนั้น

"กูไม่เอานะถ้ามีทีมงาน"

"เพราะงี้ไงกูเลยปฏิเสธคุณวิชัยไปแล้ว"

"ถ้ามีงถ่ายคนเดียวอะโอเค กูไม่อยากแก้ผ้าต่อหน้าคนอื่นอะ"

"เออ ก็นั่นแหละ คุณวิชัยเลยเสนอว่าจ้างให้พวกเราแรงงานน้อยถ่ายเก็บไว้เยอะๆ เขาอยากออกเล่มสองภายในปีนี้ถ้าเราโอเค แล้วก็อีกอย่าง..."
เอฟเว้นจังหวะแล้วกดยิ้ม ทำเอาคนฟังชักเริ่มระแวง

"อะไรวะ ขอตีๆ"

"คุณวิชัยอยากได้รั้มคู่รัก เขาอยากได้นายแบบอีกคนมาถ่ายคู่กับมึง"

"ก็บ้าแล้ว"

"ว่าแล้วมึงต้องพูดแบบนี้" เอฟพูดประโยคนี้นี้เป็นรอบที่สอง

"ถ่ายแค่คุณคนเดียวก็พอ ถ้าเขาไม่โอเคก็ปฏิเสธไปเถอะ"

"ปฏิเสธแล้ว แต่เขาบอกให้ลองคิดดู ให้หานายแบบเองก็ได้ เพราะมันจะเจาะตลาดได้กว้างกว่า โดยเฉพาะกลุ่มลูกค้าผู้หญิง เขาว่ามานั้น มึงก็ลองเอาไปคิดดูแล้วกัน ถ้ามีใครที่มึงคิดว่าจะถ่ายคู่ด้วยได้กว่ามันก็ดีนะ เงินมารออยู่ตรงหน้าแล้วนะมึง"

พันท์ถอนหายใจเบาๆ พูดมาแบบนี้แสดงว่าเพื่อนเขาเห็นด้วยกับคุณวิชัยไปเกินครึ่งแล้วแน่ๆ ความจริงเขาเองก็คิดว่าน่าสนใจ แต่เพราะบอกกับตัวเองไว้แล้วว่าจะไม่มีการให้คนอื่นรู้เรื่องงานนี้เด็ดขาด ต่อให้นายแบบอีกคนเป็นคนที่ไม่รู้จักก็ตาม อีกอย่างเขาจะถอดเสื้อผ้าถ่ายรั้มคู่รักกับคนไม่รู้จักได้ั้นหรือ บอกเลยว่ายาก เพราะงานนี้พวกเขาทำกันเล่นๆ ตั้งแต่นั้น เขาไม่ใช่มืออาชีพ และไม่คิดจะเป็นมืออาชีพในด้านนี้ด้วย

"มึง กูพอจะคิดออกแล้วว่านายแบบอีกคนเอาใครดี" จู่ๆ เอฟก็โผล่ขึ้นมา

"ใคร"

"เมตมึงไง"

"เลิกคิดไปได้เลย"

"ไม่ลองชวนดูก่อนวะ เผื่อมันเอาด้วย หุ่นไอ้ท๊ัพแม่งโคตรดีอะ"

"ถ้าเอาไอ้ท๊ัพก็เอามึงดีกว่า แต่มึงไม่ควรอ้วนลงพุงแบบนี้เลย"

"ไอ้สัด ต่ากู แค่อ้วนลงพุงมันพิดได้เว้ย แต่ถ้ากูไปเป็นนายแบบ ใครจะเป็นตากล้องให้มึง"

"เพราะงั้นถ่ายคุณคนเดียวพอไง จบ"

"แล้วแต่มึงแล้วกัน" สุดท้ายเอฟก็ยอมแพ้เพราะซีเกียจเถียง

พวกเขาเดินมาถึงหน้าปากซอยพอดี ที่เดินออกมาส่งเพราะเอฟตั้งใจ

จะออกมาหาอะไกรินอยู่แล้ว ส่วนหอเพ็นท์นั้นเดินไปอีกป้ายรถเมล์เดียวก็ถึง มันคงไม่เสียเวลามากถ้าเอฟจะชวนเพื่อนกินข้าวด้วยกันก่อนกลับ

"กูว่าจะกินตามสั่งร้านป่าเหลียง ไปกินด้วยกันมั๊ย"

"ไม่อะ กูต้องกลับไปกินพร้อมไอ้ทัฟ มันรออยู่ แต่เดียวไปซื้อที่ร้านป่าเหลียงกับมึงนั่นแหละ"

"เค" ว่าแล้วเอฟก็วาดแขนกอดคอเพื่อนให้เดินไปด้วยกัน ก่อนจะโดนเพ็นท์ผลักออกอย่างไม่ไยดี

เอฟหัวเราะครั้น ยังไม่ลดละความพยายามเข้าไปเกาะเกาะให้เพ็นท์ทำหน้าเหวี่ยงใส่ และยังย้ำอีกครั้งถึงเรื่องที่เพ็งคุยกกันไปเมื่อครู่

"ยังไม่มึงลองคิดดูอีกทีนะ ถ้าชวนไอ้ทัฟได้จะดีมาก"

เพ็นท์เหล่ตามองโดยไม่ตอบ เพราะไม่ว่าเอฟจะบอกให้เขาคิดดูอีกกี่ครั้ง คำตอบก็ยิ่งเหมือนเดิม

อย่างรูมเมตเขานะ ไม่มีทางเอามาร่วมงานด้วยเด็ดขาด

วันที่ที่เป็ดประตุ กลิ่นบุหรี่ยาก็ลอยมาเตะจมูกจนต้องอยู่หน้าด้วยความไม่พอใจ เพ็นท์ขมวดคิ้วเดินเข้าไปในห้อง วางของกินทั้งหลายแหล่ที่ซื้อมาไว้บนชั้นวางข้างหน้าต่างก่อนบนคนที่นั่งเล่นโทรศัพท์อยู่บนเตียงอย่างอดไม่ได้

"บอกแล้วไง อย่าสูบบุหรี่ในห้อง"

"กลิ่นมันยังอยู่อีกเหอะ"

"วันหลังไปสูบบุหรี่เถียง" คนขี้นุ่นพูดโดยไม่หันกลับไปมอง ยังคงตั้งใจกับการเทกข้าวใส่จานเพราะรู้อย่างไรก็ต้องโดนอีกฝ่ายทำหน้ากวนประสาทใส่

"แค่นี้บ่น"

"ไม่อยากจะบ่นก็อย่าทำ"

"กูชอบตอนมึงบ่นนะ"

"แต่กูไม่ชอบ"

"แนใจ" เสียงกระซิบดังขึ้นข้างหูจนเพ็นท์สะดุ้ง ผลอหันไปหาอีกฝ่าย

ทั้งตัวด้วยความตกใจ ทั้งที่รู้ว่าโดนแกล้งแต่ก็ยังตกหลุมพรางง่าย ๆ ตลอด

แฟนที่ถูกขังไว้ด้วยสองแขนที่ดูแข็งแรงกว่าเขาซึ่งทำอยู่กับชั้นวางของเขาไม่คิดที่จะหนีหรือดิ้นรนเพราะทำไปก็ไร้ประโยชน์ ยิ่งเล่นตามเกมอีกคนก็จะยิ่งได้ใจเสียเปล่า ๆ

"มึงตกใจง่ายวะ"

"รู้ก็ยังไม่กลัว"

"แต่โคตรไร้อารมณ์"

"งั้นมึงควรหยุดทำแบบนี้"

"ไม่หยุด" ไม่พูดเปล่ายังยื่นหน้าเข้ามาใกล้ แฟนที่จ้องตากลับโดยไม่หลบหน้าทั้งที่ใจเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ เขาพยายามข่มใจไว้ พยายามทำตัวให้เร้าความรู้สึกที่สุด แม้รู้ว่าอีกคนกำลังคิดจะทำอะไรอยู่ก็ตาม

"ทัฟ"

"ครีบ"

อีกเพียงแค่วินาทีเดียวของระยะห่างริมฝีปากของเขาทั้งสองจะสัมผัสกัน แฟนที่หยุดการกระทำบ้า ๆ ของรุมเมตตัวเองไว้โดยการเรียกชื่อก่อนผลักอกเบา ๆ ทัฟก็ยอมถอยออกเพื่อเว้นระยะห่าง แต่ยังไม่ยอมปล่อยให้คนที่โดนขังอยู่เป็นอิสระง่าย ๆ

"จะแดกมั๊ยข้าว"

"แดก แต่อยากแดกมึงก่อน"

"กวนตีน ไปห่าง ๆ เลยไป" คำใส่ง่าย ๆ กับสีหน้าและน้ำเสียงไร้อารมณ์ มักใช้ได้ผลเสมอ ทัฟยอมคลายกรงขังออก แต่ก็ไม่วายทำให้แฟนต้องรู้สึกหงุดหงิดใจ เมื่อปลายจมูกโอบเข้ามาสัมผัสแก้มเขาโดยไม่ทันตั้งตัว

"โทษฐานที่บ่นกู"

"มึงนี่นะ" อยากจะด่ามากกว่านี้แต่นึกคำไม่ทัน

ทัฟยิ่งมัววุ่นก่อนเดินกลับไปนั่งบนเตียงอย่างอารมณ์ดี ปล่อยให้คนโดนขโมยหอมแก้มหงุดหงิดกับตัวเองคนเดียว จะมีสักครั้งใหม่ที่แฟนจะปกป้องตัวเองทัน

คำตอบคือไม่มีสักครั้งเลย

เอฟส่งรูปที่ถ่ายเมื่อสองวันก่อนมาให้หลังจากแต่งภาพเสร็จเรียบร้อย โชคดีที่ตอนนี้พื้นที่อยู่ห้องคนเดียวเพราะทัพยังไม่กลับเลยมีเวลาได้นั่งเลือกรูปแบบสบายๆ ไม่ต้องคอยระแวงว่ารูมเมตจอมกวนประสาทจะมาเห็น

รูปเช็ตนี้พวกเขาถ่ายในคอนเซ็ปต์ตื่นนอน แต่เหมือนจะออกแนวอยากนอนไม่ได้นอนมากกว่า มีเสื้อเช็ตตัวโคร่งกับกางเกงในแบบบ็อกเซอร์ปริ๊ฟเป็นเครื่องแต่งกาย ถ่ายไปถ่ายมาจนสุดท้ายเหลือแค่กางเกงในตัวเดียว และกลายเป็นรูปสุดยั่วสาวทเช็ตนี้

ความจริงแล้วพื้นที่ไม่ค่อยชอบดูงานตัวเองนัก ดูไปก็ร้องถามในใจว่า ไอ้หมอนี่มันเป็นใครถึงได้กล้าแก้ผ้าถ่ายรูปแบบนี้ เคยถึงขั้นเสนอให้เอฟเลือกรูปเองโดยไม่ต้องส่งมาให้ดูแต่โดนคัดค้าน เขาเลยต้องมานั่งหน้าร้อนวูบวาบอยู่หน้าโน้ตบุ๊ก เปิดรูปตัวเองดูทีละรูปและช่วยกันเลือกว่าจะลงรูปไหนให้ผู้ติดตามหลักแสนดูดี

พื้นที่นั่งทำคางเลือนดูไปที่ละรูปช้าๆ ดูแรกๆ ก็อาจจะเงิน แต่พอดูไปเรื่อยๆ ริมฝีปากกลับแต่้มรอยยิ้มมีความสุข เขารู้แล้วว่าทำไมคนถึงชอบดูรูปพวกนี้ คำตอบคือเพราะมันสวย สวยมากๆ อย่างกับภาพวาด คนอะไรขาวก็ขาว หุ่นก็ดี แม้ไม่มีกล้ามเนื้อเท่าๆ แต่ก็น่าดึงดูดไปอีกแบบ แถมผิวก็ดูนุ่มนวลน่าพิศ แม้ไม่อยากจะชมก็ต้องชม หรือบางทีที่เขาเงินอาจจะเป็นเพราะความดูดีของคนในรูปที่เหมือนไม่ใช่ตัวเขาเลยก็เป็นได้

FFF : เลือกรูปได้ยัง

ไลน์จากเอฟดังขึ้นหลังจากส่งรูปมาให้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง แล้วรูปเกือบร้อยต้องเลือกให้เหลือแค่ไม่กี่รูป ไม่รู้จะรีบเร่งกันไปไหน

Paint : ภูยังดูไม่ครบเลย

FFF : ซ้าวะ

Paint : สัด รูปเกือบร้อย ถ้ารอไม่ได้มึงก็เลือกเองไป

FFF : แค่นี้ดำ ภูนี้กว่าไอ้ท้ออยู่ มึงกลัวเลยไม่ได้เปิดดู

Paint : มั่นออกไปข้างนอก

FFF : เออดี ถ้าเลือกเสร็จคืนนี้เดี๋ยวกูโพสต์เลย

Paint : เค

เอฟไม่ได้พักมากวนต่อเพราะรู้ว่าพื้นที่ใช้เวลาเลือกรูปค่อนข้างนาน
อย่างต่าอีกหนึ่งชั่วโมงขึ้นไป

การเลือกรูปของพื้นที่คือดูรอบแรกแล้วเลือกรูปที่ถูกใจแวบแรกเอาไว้
จากนั้นค่อยมาคัดรอบสองอีกทีแล้วส่งให้เอฟเป็นคนตัดสินใจว่าจะเอารูปไหนลง
ส่วนรูปที่เหลือก็เก็บเอาไว้สำหรับอนาคตเผื่อได้ทำหนังสือรวมภาพ หากำไรคืน
เล็กๆ น้อยๆ ซึ่งคงมีเล่มสองแน่ๆ เพราะยอดขายเล่มแรกถือว่าดีในระดับหนึ่ง

หลังจากใช้เวลาอยู่นานพื้นที่ก็ได้รูปที่ถูกใจส่งกลับไปให้เอฟ เป็นอันเสร็จ
ภารกิจของวันนี้โดยไม่ต้องลุ้นให้เหนื่อย และต้องขอบคุณรูมเมตจอมกวนประสาท
ที่วันนี้กลับดึกเป็นพิเศษ ไม่อย่างนั้นเขาไม่มีทางเลือกรูปเสร็จภายในคืนนี้
แน่นอน

การสังสรรค์คืออีกหนึ่งกิจกรรมของทัพที่ภายในหนึ่งสัปดาห์ต้องมีอย่างน้อย
หนึ่งวันที่ได้ออกเที่ยว คำว่าเที่ยวในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการเข้าผับ เสพบายมุข
แล้วหิวใครสักคนกลับไปนอนด้วย ทัพกับกลุ่มเพื่อนเพียงแค่ว่าที่ร้านโปรด
นั่งฟังเพลง กินเหล้า ดูบอล เสพบรรยากาศสบายๆ นักหน้อยก็แค่เมาหัวทิ่ม
กลับหอไม่ไหวเท่านั้นเอง

"มึงดู ไอ้ที่มันถ่ายรูปส่งให้แฟนอีกละ" จิว เพื่อนผู้ทีหน้าตาออกไปทาง
ญี่ปุ่นทั้งที่ไม่มีเชื้อชาติอื่นปะปนในสายเลือด สะกิดให้ทัพดูเพื่อนผู้รักเดียว
ใจเดียวที่กำลังถ่ายรูปตัวเองส่งไปให้แฟนดู

"ก็ปกติของมันมั้ยะ"

"กูห่มน้ไ้"

"ก็รีบๆ หาเมีย"

"หาง่ายเหมือนขยะที่คนทิ้งตามข้างทางก็ติด"

"ตัด เปรียบเทียบซะ ถ้ามันจะหาคงไม่ยากหรอกมั้ง" ท้าว่า เพื่อนคนนี้
หน้าตาให้ว่าจะแย่ฐานะก็ดี นิสัยก็พอไหว ดิตตรงที่ว่ามันปากเสียและขี้เบื่อ
ไปหน่อย วันนี้ออกอยากมีแฟน เดียวพุงนี้มันก็บอกว่าไม่อยากมี

"นิินทาอะไรกู" คนที่เพิ่งส่งรูปเซลฟี่ให้แฟนเสร็จถามสวนขึ้นมากลางวง
จิวที่ออกตัวว่าอิจฉาจึงเป็นฝ่ายตอบกลับไป

"นิินทาคนหวานแหวกกับแฟน"

"อิจฉาก็บอก"

"เออ อิจฉา แต่ให้มีแฟนแบบแฟนมึงกูก็ไม่เอาอะ"

"ไอ้จิว พุดให้มันดีๆ นะมึง" ไอ้ที่ถือว่าด่าเขาได้ แต่อย่าลามไปด่าแฟน
ใครพุดจาไม่มีเหตุผลใส่ที่รักเขาพร้อมที่จะมีเรื่องด้วยเสมอ โดยเฉพาะไอ้เพื่อน
ปากเสีย

"ก็แฟนมึงโคตรเก็บตัว ไม่ชอบเที่ยว ไม่ชอบพบผู้คน ไม่ชอบถ่ายรูป
กูว่า..."

"จิว มึงพอ หยุดพุดก่อนจะโดนเตะปาก" ฟังแต่ละอย่าง que เพื่อนพุดแล้ว
ทพต้องรีบห้าม ก่อนไอ้ที่จะมีน้ำโนแล้วนี่ก็อยากหยิบขวดเบียร์ฟาดหัวเพื่อน
ให้หายปากเสีย

"ก็แะวเล่นๆ มั้ย"

"ถามไอ้ที่ด้วยว่ามันเล่นกับมึงมั้ย"

"กูไม่เล่น" ไอ้ที่ช่วยตอบให้โดยที่จิวไม่ต้องถาม

"จำๆ ไม่เล่นก็ไม่เล่น ว่าแต่มึงไอ้ทพ กูเห็นมึงถือหนังสือสีดำๆ ว่าจะถาม
ก็ลืมตลอด หนังสืออะไรวะ"

"เสื้อกตลอด" ท้าว่าสวนกลับไป แล้วก็นึกถึงหนังสือที่จิวมันถามซึ่ง
ยังอยู่ในกระเป่า อุดสำห้แอบแล้วแท้ๆ ยังมีคนตาดีเห็นเข้าอีก

"เขาเรียกใส่ใจเพื่อนฝูง แล้วสรุปมันหนังสืออะไรวะ กูต้องไปซื้อมั้ย"

เพื่ออาจารย์สั่งให้ซื้อแล้วไม่รู้"

"ไม่ต้องซื้อแล้วก็ไม่ต้องเสือกอีกครับเพื่อน หนังสือกูอยากซื้อตัวเอง ไม่เกี่ยวอะไรกับการเรียนการสอนทั้งสิ้น"

"น่าสงสัย มึงว่ามัยที่" จิวพยายามหาพวก แต่พอหันไปมองไอที เพื่อนคนนี้ กลับไม่ได้สนใจพวกเขาเลยสักนิด ก้มหน้าดูมือถือถือที่หลักๆ เห็นมื่ออยู่สองแอมฯ ที่ชอบใช้

"ไม่ไ่ไหนก็ไอจี" ท้าว่า

"รักเมียหลงเมียจริงๆ"

"มึงไม่มีก็อย่าไปแตะมัน"

"แต่เมียแม่งน่าหลงจริง"

"อันนี้ไม่เถียง"

"กูไ่ยีนนะ" ไอทีเงยหน้าขึ้นมา รีบกดล็อกหน้าจอแล้ววางคว่ำลง

"ทำเป็นซ่อน กูติดตามอยู่ เห็นหมดนั่นแหละ"

คนมีแฟนไม่เถียงอะไรต่อ หยิบแก้วของตัวเองยกขึ้นดื่มแล้วหันไปสบตา กับทัฟที่ยิ้มให้พอดี

ไอทีเป็นอีกคนที่ชอบถ่ายรูป ถ้าไม่ถ่ายตัวเองก็ถ่ายแฟน แถมยังมี อินสตาแกรมเอาไว้ลงรูปแฟนตัวเองโดยเฉพาะ แอ็กเคาต์รวมภาพถ่าย โทนสว่างรับพระอาทิตย์ยามเช้าช่วงเวลาที่นอน เป็นภาพถ่ายที่ชวนให้ คิดลึกว่าค่าคืนที่ผ่านมานั้นเกิดอะไรขึ้นบนเตียงสีขาวที่ดูสะอาดสะอ้าน กับภาพทิวสวนใดสวนหนึ่งของอวยะที่เปลือยเปล่าหรือไม่ก็ปิดนิตปิดหน้อย ให้พอตื่นเต้น คนทั่วไปอาจจะคิดว่าเป็นการเซ็คตฉาก แต่สำหรับเพื่อนสนิท อย่างทัฟกับจิวนี้รู้ดีว่าเรื่องราวที่สื่อออกมาจากภาพถ่ายนั้นเกิดขึ้นจริง

Photo (2)

กว่าที่ทพจะกลับมาถึงห้องก็เลยเที่ยงคืน เพ็นท์ยังนั่งทำงานอยู่หน้าคอมฯ ไม่ได้มีท่าที่สนใจใยดีนัก ส่วนคนที่เพิ่งกลับมาวางของแล้วก็หยิบหนังสือในกระเป๋าขึ้นดูแต่เพียง แต่กลับเป็นเตี้ยของเพ็นท์ไม่ใช่เตี้ยตัวเอง

"มึงไปนอนเตี้ยตัวเองได้มัย งานการไม่มีทำหรือไงวะ" เพ็นท์ว่าอย่างอดไม่ได้ ถึงทพจะไม่ได้ทำเสียงดังรบกวนอะไรมากมาย แต่การที่มานอนกลิ้งอยู่บนเตี้ยเขามันก็ทำให้ไม่มีสมาธิอยู่ดี

"กูนอนอ่านหนังสือเจียบๆ เนี่ย กวนมึงตรงไหน"

"กวนเพราะมันเป็นเตี้ยกูไง" เพ็นท์ละสายตาจากงานหมุนเก้าอี้หันมาบอกอย่างไม่สบอารมณ์นัก

"เตี้ยมึงหอม"

"แต่มึงกำลังจะทำเตี้ยกู همین"

"ตัวกูไม่ได้ همینขนาดนั้น"

"กลืนเหล้าหึ่ง บูหรืออีก"

"กูกินไปนิดเดียว มีกลิ่นที่ไหน"

"เปื้อมึงวะ"

"อย่าบ่นดิ กูชอบกลิ่นผ้าปูมึง"

"มึงก็หัดซักผ้าปูบ้างสิวะ"

"ซักทำไม เดียวกูก็มานอนกับมึงอยู่ดี"

เพราะซีก็เลยเงยหน้าขึ้นมามองหน้าไร้อารมณ์ใส่ จริงอย่างที่
ที่ทัพชอบมานอนเบียดบนเตียงเขา เลยตั้งใจว่าจะเลิกบนเลิกถามแล้วกลับไป
ตั้งสมาธิทำงานเหมือนเดิม แต่กลับสะดุดกับหนังสือที่รวมเมตต์อยู่เสียก่อน

"มึงอ่านอะไรอะ"

"จริงๆ ไม่ได้อ่าน แค่ดู"

แฟนทัพพยายามเพ่งมองหนังสือที่ทัพถือแบบหลบๆ ซ่อนๆ ตั้งใจแกล้งไม่
ให้เขามองเห็น แต่เพราะหน้าปกมันดูคั่นตาจนต้องลุกจากเก้าอี้เข้าไปมอง
ใกล้ๆ

"ขอดูหน่อย"

"มาดูง่ายๆ ได้ไง"

"แค่หันหน้าปกมาก็ได้"

"แน่ะ อย่าบอกนะว่ามึงก็มีเล่มนี้เหมือนกัน" ทัพมองอย่างจับผิด พูดยัง
ยังไม่ยอมให้ดูปกหนังสือแบบเต็มๆ

แฟนเธอแต่ยืนจ้องอยู่อย่างนั้น หนังสือที่ทัพถืออยู่ดูคั่นตาลายกับ
เล่มที่เอฟเฟเพิ่งบอกว่าคุณวิชัยทำการจัดส่งลูกค้าหมดแล้ว มันคือโฟโต้บุ๊ก
ปกอาร์ตที่มีชื่อเพจ FxxanPxx อยู่ตรงกลาง ส่วนเนื้อหาด้านในนั้นเป็น
ภาพวาบหวามของผู้ชายตัวผมอมบางที่ไม่มีใครรู้ว่าเขาคือนั่นคือใคร ถ้าหาก
หนังสือที่อยู่กับทัพคือเล่มนั้นจริงๆ ละก็...

"กูส่งโฟโต้บุ๊กแล้วเพิ่งได้ของเมื่อเช้านี้ เตือนะมึง ถ้าสนใจมานั่งตรงนี้
เดี่ยวกูแบ่งให้ดู" ทัพโชว์โฟโต้บุ๊กให้แฟนดูพลางตบที่ว่างข้างๆ เรียกให้นั่ง
ด้วยกัน แต่แฟนกลับดึงโฟโต้บุ๊กออกไปจากมือเขาเสียอย่างนั้น

สองมือจับหนังสือปกอาร์ตสีดำไว้นแน่น จ้องมองตัวอักษรสีขาวที่เขียนว่า
FxxanPxx อย่างไม่อยากเชื่อสายตา ก่อนมันจะถูกเจ้าของแย่งคืนไป

"อยากดูก็บอกดีๆ ดิวะ ไม่ใช่มาแย่งจากมือ" ทัพว่าอย่างไม่ว่าจริงจังนัก
เขามองแฟนที่หายใจแรงจนอกระเพื่อมก็นึกแปลกใจ ไม่รู้โกรธอะไรอีก
หรือเปล่าถึงได้ทำหน้าตาน่ากลัวแบบนี้

"มึง...ชอบอะไรแบบนี้ด้วยเหวอ"

"เออ ทำไม มึงไม่ชอบเธอ ดูทำหน้าที่ กรอที่กวนอกใจหรือไง แค่นี้พอได้บุญเอง"

"นอกใจเหี้ยอะไรล่ะ"

"แล้วมึงเป็นอะไร"

"เปล่า"

"คิดว่ากูเชื่อ?" ท็อปไม่มีทางเชื่อ อยู่ๆ คนไร้อารมณ์ก็ทำหน้าที่เหมือนโกรธขึ้นมาทั้งที่เขายังไม่ได้ทำอะไรเกินเลยแม้แต่หยด แบนนั้นมันผิดปกติ

"ไม่มีอะไร มึงจะทำอะไรก็ทำไป กูจะออกไปข้างนอก" เพราะยังคิดหาทางเลี้ยงไม่ได้เพ้นท์เลยหันหลังหนี ตั้งใจจะออกไปตั้งหลักสักพักให้หายกระวนกระวาย แน่นอนว่าท็อปไม่มีทางให้หนีไปได้ง่ายๆ

"มึงไปไหนไม่ได้ทั้งนั้นเพ้นท์ ถ้ายังไม่บอกว่ามึงเป็นอะไร" ท็อปคว้าไหล่รุมเมตเอาไว้ เขาไม่ได้ตั้งใจให้เพ้นท์หันกลับมา แต่จะไม่ปล่อยไปง่ายๆ แน่ ถ้ายังไม่ได้อะไรที่ฟังแล้วเข้าหู

"กูแค่รู้สึกไม่ตื้นตื้นน้อย มึงปล่อยกูเถอะ เดียวก็หาย"

"รู้สึกไม่ดียังไงวะ หรือไม่สบาย เมื่อกี้ยังดีๆ อยู่เลย" ไม่พูดเปล่ายังขยับเข้าไปประชิดตัว ท็อปใช้มือทาบน้ำฝักเพ้นท์จากด้านหลัง แขนอีกข้างก็กอดเอวเอาไว้กันอีกฝ่ายหนี

"ท็อป ปล่อยกู"

"ตัวร้อนนิดๆ นะ"

เพ้นท์ถอนหายใจดังฟืด เขาจะตัวร้อนก็ไม่แปลกเพราะกำลังเลือดขึ้นหน้าทั้งตกใจ ทั้งอาย และโกรธ อารมณ์ดีก็มันชั่วไปหมด

"มึงโอเคจริงหรือเพ้นท์"

"จะไม่โอเคก็เพราะมึงไม่ยอมปล่อยกูนี่แหละ"

ท็อปยอมปล่อยมือที่ทาบน้ำฝักออก เปลี่ยนเป็นกอดด้วยสองแขนแล้ววางคางลงบนไหล่แทน เขาอยากลองแห่คนไร้อารมณ์ที่อยู่ๆ ก็อารมณ์แปรปรวนดูอีกสักนิด เพื่อจะโมโหจนหลุดคำเขาและพูดถึงสาเหตุที่มีท่าที่แปลกไปออกมา แต่ก็ไม่ เพ้นท์ยังคงนิ่งจนเขาต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้เอง

"โอเค อารมณ์ดีเมื่อไรบอกกูด้วยแล้วกัน" ทัทคลายอ้อมแขนออก
ปล่อยรูมเมตเดินออกจากห้องไปเงียบๆ โดยที่สายต่ายังคงจับจ้องด้านหลัง
ของแฟนที่จนกระทั่งประตูปิดลง

ทัทยกมือขึ้นลูบต้นคอด้านขวาของตัวเอง มันคือจุดเดียวกับที่เขา
ชอบมองแฟนบ่อยๆ เพราะมีสัญลักษณ์ที่ชวนให้สะดุดตา จุดสีดำสอง
จุดที่ติดกับผิวขาวๆ มันคล้ายคล้ายคลับคลากับนายแบบในโฟโต้บู๊กที่เขา
เพิ่งซื้อมาจนทำให้มีความคิดแปลกๆ โผล่เข้ามาในหัว

ซีแมลงวันสองเมื่อบนต้นคอข้างขวา ไหนจะทรวงทรงองค์เฮอร์คิว
จอมบางเหมือนกันอีก

หวังว่ามันจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623013.html>